

Predmet: Zdravko Pašić -Slunj

Okružni sud u Beogradu, Veće za ratne zločine

Poslovni broj predmeta: K.V. 04/07

Broj optužnice: KTRZ 11/07

Optužnica podignuta: 07.11.2007.

Tužilaštvo: Veselin Mrdak, zamenik Tužioca za ratne zločine

Krivično delo: ratni zločin protiv civilnog stanovništava iz čl. 142. stav 1. KZ SRJ, u saizvršilaštvu

Optuženi: Zdravko Pašić

Branioци: advokat Goran Petronijević

advokat Mirko Đorđević

Sudsko veće: sudija Snežana Nikolić-Garotić, predsednica Veća

sudija Vesko Krstajić, član Veća

sudija Vinka Beraha-Nikićević, član Veća

Glavni pretres: 1. februar 2008.

Izveštaj: Mirjana Lazić, posmatrač FHP-a

Glavni pretres je započeo čitanjem optužnice.

Saslušanje optuženog Zdravka Pašića

Optuženi je rođen u opštini Slunj. Početkom ratnih sukoba život Srba u Slunju postao je nepodnošljiv, često su mu školski drugovi hrvatske nacionalnosti govorili da psima i Srbima nije dozvoljen ulazak u kafanu i da mu je mesto u Srbiji. Nakon Uskrsa 1991. godine odlučio je da ode iz Slunja u Korenicu i priključi se Ličkom korpusu u sastavu JNA. Obavio je obuku i nakon toga je ostao u Zonskom štabu JNA. Dobio je šarenu uniformu i automatsku pušku. Njegova grupa koristila je vojno vozilo, kamion TAM 110, na kome je pisalo *Osvetnici*, ali se oni međusobno nikada tako nisu nazivali.

Nakon zauzimanja Slunja od strane Srba, 16. ili 17. novembra 1991. godine, vratio se u rodni kraj. Prijavio se stanici milicije jer je želeo da se pridruži Interventnoj jedinici. Želeo je da brani svoj kraj i da učestvuje u pretresu terena jer je za samo mesec dana u zasedama poginulo 36 Srba. U toku prvih 15 dana išao je nekoliko dana u pretres terena. Na terenu je nosio svoju uniformu i pušku, kao i lični pištolj. Kada se situacija smirila i kada više nije bilo potrebe da Interventna jedinica dejstvuje dobio je prekomandu i raspoređen je da dežura na policijskom punktu u centru grada. Odbio je takav zadatak i rešio da se vrati u svoju jedinicu pri Ličkom korpusu. Nekoliko se dana odmarao. Šetao je po gradu, posećivao svoje roditelje u obližnjem selu i viđao se sa prijateljima. Spavao je u hotelu *Park*, u kome je bilo sedište policije jer je stara policijska stanica izgorela, a povremeno je odlazio u svoje selo. Jedne večeri oko ponoći [između 22. i 23. decembra 1991.] šetao se ispred hotela *Park*. Bilo je mračno, ali je video puno ljudi. Prišao mu je jedan nepoznati muškarac [Milan Grubješić] i rekao mu da krene sa njim jer u blizini ima mnogo ranjenih. Osećao je da mu je dužnost da pođe i pomogne ranjenim ljudima. Ušao je u crni auto marke *mercedes* i seo na suvozačevo mesto. Vozač je bio nepoznati muškarac [zaštićeni svedok] dok je Milan seo pozadi. Uputili su se ka Domu zdravlja u Slunju. Milan i on su izašli iz auta i Milan se uputio da pozove doktora. Doktor je izašao iz zgrade, u rukama je nosio lekarsku torbu, ušao u auto i seo na suvozačevo mesto.

Optuženi je sedeo pozadi. Krenuli su prema mestu Mali Vuković. Zaustavili su se na parkiralištu ispred gostionice *Suzi*. Svi su izašli iz auta. Zaštićeni svedok je ostao da stoji na parkiralištu dok su doktor, Milan i optuženi krenuli ka kafani. Doktor je išao prvi, za njim Milan i na kraju optuženi. Kada je optuženi stigao do prvog stepenika, Milan je stajao na vratima i počeo da puca iz pištolja u doktora, koji je već ušao u kafanu. Doktora su prva dva metka pogodila u leđa. Bio je jak čovek tako da nije odmah pao, okrenuo se i tada ga je Milan upucao još nekoliko puta. Doktor je zakoračio prema izlazu i zatim pao. Bio je mrak, ali se to moglo videti od svetlosti prilikom ispaljivanja metaka. Pitao je Milana šta se to desilo, a ovaj mu je samo odgovorio da ćuti. Vratili su se u auto i uputili nazad prema Slunju. Bio je iznerviran, nije mu se dopalo to što se desilo i nije znao svoju ulogu u tome. U centru grada je izašao iz auta i dvojicu muškaraca više nije nikada video. Nakon nekoliko dana počelo je da se priča po gradu o tom događaju i tada je prvi put čuo da je ime muškarca koji je ubio doktora Milan Grubješić. Doktora nije poznavao lično, znao ga je iz viđenja i bilo mu je poznato da je bio Hrvat, ali prema njemu nije gajio nikakva negativna osećanja. Naprotiv, čuo je da je bio jako dobar čovek. Posle nekoliko dana vratio se u Liku. U Hrvatskoj je ostao do avgusta 1995. godine. Danas živi u Beogradu, u invalidskoj je penziji.

Komentar:

Prilikom davanja iskaza optuženi je delovao opušteno, želeo je da ispriča sve što mu je poznato, ali u njegovom iskazu bilo je nelogičnosti. Sudija Krstajić je nastojao da razjasni mnoga pitanja, šta je svedok radio ispred hotela u zimskoj noći oko ponoći, naročito jer nije bilo struje i uličnog svetla i ako hotel u to vreme više nije radio. Pokušao je da otkrije koji je razlog da optuženi krene sa nepoznatim muškarcem da pomogne ranjenima za koje ne zna gde se nalaze, koliko ih je i kako su ranjeni, a da je ranije odlučno odbio da izvrši naređenje svog pretpostavljenog u vezi s dežurstvima na punktu (stekao se utisak da je optuženi čovek koji ne sluša nikoga i postupa onako kako njemu odgovara i kako smatra da treba). Takođe, ostalo je nerazjašnjeno kako je optuženi uspeo da vidi ubistvo doktora koje se odigralo u mraku, a pri tom je Milan Grubješić stajao na vratima i zaklanjao mu pogled. Ostala je nerazjašnjena uloga optuženog u kritičnom događaju i razlog zbog koga je Milan Grubješić poveo nepoznatog čoveka da bude očevidac ubistva, koje je unapred isplanirano.

Saslušanje svedoka oštećene Dragice Majurec

Svedokinja je sestra ubijenog doktora Dragutina Krušića. Njen brat je sa suprugom Anom, inače Srpkinjom, živio u Slunju. Radio je u Domu zdravlja u Slunju. Lečio je sve bolesnike bez obzira na nacionalnost i veru. Bio je human čovek i ljudi su ga cenili. Nije ni sa kim bio u sukobu. Puno je radio, stalno dežurao i obilazio je bolesnike u okolnim selima. Za vreme rata ostao je u Slunju jer je smatrao da mu je obaveza da pomaže ljudima. Kada je srpska vojska zauzela Slunj, on i jedna medicinska sestra su ostali. Od tada je imao problema i nije se smeo kretati bez pratnje policije.

U noći između 22. i 23. decembra 1991. godine u Dom zdravlja došla su dva policajca i rekla mu da u Cetinogradu ima ranjenih i da je potrebno da im pomogne. Krenuo je sa njima i nakon toga se nije vratio. Nakon dva dana našli su ga ubijenog na stepenicama jedne gostionice. Sahranjen je i ona nije znala gde mu je grob sve do 2.07.1996. godine, kada je bila ekshumacija i identifikacija. Od ličnih stvari ničega nije bilo. Prilikom ubistva i njegov stan je demoliran i novac je pokraden. Nikada nije saznala razloge zašto je ubijen.